

PLAN DE DESFASURARE A INSTRUCȚIUNII INTRODUCȚIV GENERAL PENTRU SANATATEA ȘI SECURITATEA MUNCII

RISCURILE DE ACCIDENTARE ȘI ÎMBOLNĂVIRE PROFESIONALĂ

Căderea lucrătorului la același nivel, datorită căilor de acces alunecoase.

Căderea lucrătorului de la înălțime.

Căderea, prăbușirea de materiale și obiecte de pe benzile transportoare.

Prinderea, lovirea sau strivirea de mașini, utilaje în funcțiune, din cauza neatenției sau poziționării greșite a executantului față de acestea;

Prinderea, lovirea sau strivirea de mijloace de transport a lucrătorilor;

Prinderea, lovirea sau strivirea cu obiecte și materiale transportate;

Contact cu curent electric (atingere directă a instalației de alimentare cu curent electric, sau indirectă la părțile dezizolate ori deteriorate ale benzilor).

LEGISLAȚIA DE SECURITATE ȘI SĂNĂTATE ÎN MUNCĂ.

Legea securității și sănătății în muncă (Legea nr. 319/2006):

Art. 5. - În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

- a) lucrător - persoană angajată de către un angajator, potrivit legii, inclusiv studenții, elevii în perioada efectuării stagiului de practică, precum și ucenicii și alți participanți la procesul de muncă, cu excepția persoanelor care prestează activități casnice;
- b) angajator - persoană fizică sau juridică ce se află în raporturi de muncă ori de serviciu cu lucrătorul respectiv și care are responsabilitatea întreprinderii și/sau unității;
- c) alți participanți la procesul de muncă - persoane aflate în întreprindere și/sau unitate, cu permisiunea angajatorului, în perioada de verificare prealabilă a aptitudinilor profesionale în vederea angajării, persoane care prestează activități în folosul comunității sau activități în regim de voluntariat, precum și șomerii pe durata participării la o formă de pregătire profesională și persoane care nu au contract individual de muncă încheiat în formă scrisă și pentru care se poate face dovada prevederilor contractuale și a prestațiilor efectuate prin orice alt mijloc de probă;
- d) reprezentant al lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății lucrătorilor - persoană aleasă, selectată sau desemnată de lucrători, în conformitate cu prevederile legale, să îi reprezinte pe aceștia în ceea ce privește problemele referitoare la protecția securității și sănătății lucrătorilor în muncă;

e) prevenire - ansamblul de dispoziții sau măsuri luate ori prevăzute în toate etapele procesului de muncă, în scopul evitării sau diminuării riscurilor profesionale;

f) eveniment - accidentul care a antrenat decesul sau vătămări ale organismului, produs în timpul procesului de muncă ori în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, situația de persoană dată dispărută sau accidentul de traseu ori de circulație, în condițiile în care au fost implicate persoane angajate, incidentul periculos, precum și cazul susceptibil de boală profesională sau legată de profesiune;

g) accident de muncă - vătămarea violentă a organismului, precum și intoxicația acută profesională, care au loc în timpul procesului de muncă sau în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu și care provoacă incapacitate temporară de muncă de cel puțin 3 zile calendaristice, invaliditate ori deces;

h) boală profesională - afecțiunea care se produce ca urmare a exercitării unei meserii sau profesii, cauzată de agenți nocivi fizici, chimici ori biologici caracteristici locului de muncă, precum și de suprasolicitarea diferitelor organe sau sisteme ale organismului, în procesul de muncă;

i) echipament de muncă - orice mașină, aparat, unealtă sau instalație folosită în muncă;

j) echipament individual de protecție - orice echipament destinat a fi purtat sau mânuit de un lucrător pentru a-l proteja împotriva unuia ori mai multor riscuri care ar putea să îi pună în pericol securitatea și sănătatea la locul de muncă, precum și orice supliment sau accesoriu proiectat pentru a îndeplini acest obiectiv;

k) loc de muncă - locul destinat să cuprindă posturi de lucru, situat în clădirile întreprinderii și/sau unității, inclusiv orice alt loc din aria

întreprinderii și/sau unității la care lucrătorul are acces în cadrul desfășurării activității;

l) pericol grav și iminent de accidentare - situația concretă, reală și actuală căreia îi lipsește doar prilejul declanșator pentru a produce un accident în orice moment;

m) stagiu de practică - instruirea cu caracter aplicativ, specifică meseriei sau specialității în care se pregătesc elevii, studenții, ucenicii, precum și șomerii în perioada de reconversie profesională;

n) securitate și sănătate în muncă - ansamblul de activități instituționalizate având ca scop asigurarea celor mai bune condiții în desfășurarea procesului de muncă, apărarea vieții, integrității fizice și psihice, sănătății lucrătorilor și a altor persoane participante la procesul de muncă;

o) incident periculos - evenimentul identificabil, cum ar fi explozia, incendiul, avaria, accidentul tehnic, emisiile majore de noxe, rezultat din disfuncționalitatea unei activități sau a unui echipament de muncă sau/și din comportamentul neadecvat al factorului uman care nu a afectat lucrătorii, dar ar fi fost posibil să aibă asemenea urmări și/sau a cauzat ori ar fi fost posibil să producă pagube materiale;

p) servicii externe - persoane juridice sau fizice din afara întreprinderii/unității, abilitate să presteze servicii de protecție și prevenire în domeniul securității și sănătății în muncă, conform legii;

q) accident ușor - eveniment care are drept consecință leziuni superficiale care necesită numai acordarea primelor îngrijiri medicale și a antrenat incapacitate de muncă cu o durată mai mică de 3 zile;

r) boală legată de profesiune - boala cu determinare multifactorială, la care unii factori determinanți sunt de natură profesională.

Art. 16. - (1) Ținând seama de mărimea întreprinderii și/sau a unității, angajatorul trebuie să ia măsuri corespunzătoare, astfel încât lucrătorii și/sau reprezentanții acestora să primească, în conformitate cu prevederile legale, toate informațiile necesare privind:

a) riscurile pentru securitate și sănătate în muncă, precum și măsurile și activitățile de prevenire și protecție atât la nivelul întreprinderii și/sau unității, în general, cât și la nivelul fiecărui post de lucru și/sau fiecărei funcții;

b) măsurile luate în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (2) și (3).

(2) Angajatorul trebuie să ia măsuri corespunzătoare astfel încât angajatorii lucrătorilor din orice întreprindere și/sau unitate exterioară, care desfășoară activități în întreprinderea și/sau în unitatea sa, să primească informații adecvate privind aspectele la care s-a făcut referire la alin. (1), care privesc acești lucrători.

Art. 22. - Fiecare lucrător trebuie să își desfășoare activitatea, în conformitate cu pregătirea și instruirea sa, precum și cu instrucțiunile primite din partea angajatorului, astfel încât să nu expună la pericol de accidentare sau îmbolnăvire profesională atât propria persoană, cât și alte persoane care pot fi afectate de acțiunile sau omisiunile sale în timpul procesului de muncă.

Art. 23. - (1) În mod deosebit, în scopul realizării obiectivelor prevăzute la art. 22, lucrătorii au următoarele obligații:

a) să utilizeze corect mașinile, aparatura, uneltele, substanțele periculoase, echipamentele de transport și alte mijloace de producție;

b) să utilizeze corect echipamentul individual de protecție acordat și, după utilizare, să îl înapoieze sau să îl pună la locul destinat pentru păstrare;

c) să nu procedeze la scoaterea din funcțiune, la modificarea, schimbarea sau înlăturarea arbitrară a dispozitivelor de securitate proprii, în special ale mașinilor, aparaturii, uneltelor, instalațiilor tehnice și clădirilor, și să utilizeze corect aceste dispozitive;

d) să comunice imediat angajatorului și/sau lucrătorilor desemnați orice situație de muncă despre care au motive întemeiate să o considere un pericol pentru securitatea și sănătatea lucrătorilor, precum și orice deficiență a sistemelor de protecție;

e) să aducă la cunoștință conducătorului locului de muncă și/sau angajatorului accidente suferite de propria persoană;

f) să coopereze cu angajatorul și/sau cu lucrătorii desemnați, atât timp cât este necesar, pentru a face posibilă realizarea oricăror măsuri sau cerințe dispuse de către inspectorii de muncă și inspectorii sanitari, pentru protecția sănătății și securității lucrătorilor;

g) să coopereze, atât timp cât este necesar, cu angajatorul și/sau cu lucrătorii desemnați, pentru a permite angajatorului să se asigure că mediul de muncă și condițiile de lucru sunt sigure și fără riscuri pentru securitate și sănătate, în domeniul său de activitate;

h) să își însușească și să respecte prevederile legislației din domeniul securității și sănătății în muncă și măsurile de aplicare a acestora;

i) să dea relațiile solicitate de către inspectorii de muncă și inspectorii sanitari.

(2) Obligațiile prevăzute la alin. (1) se aplică, după caz, și celorlalți participanți la procesul de muncă, potrivit activităților pe care aceștia le desfășoară.

**Norma metodologică de aplicare a Legii nr. 319/2006 aprobată
de H.G. nr. 1425/2006:**

Art. 56. - Reprezentanții lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății în muncă sunt consultați și participă, în conformitate cu art. 18 din lege, și pot desfășura următoarele activități:

a) colaborează cu angajatorul pentru îmbunătățirea condițiilor de securitate și sănătate în muncă;

b) însoțesc echipa/persoana care efectuează evaluarea riscurilor;

c) ajută lucrătorii să conștientizeze necesitatea aplicării măsurilor de securitate și sănătate în muncă;

d) aduc la cunoștință angajatorului sau comitetului de securitate și sănătate în muncă propunerile lucrătorilor referitoare la îmbunătățirea condițiilor de muncă;

e) urmăresc realizarea măsurilor din planul de prevenire și protecție;

f) informează autoritățile competente asupra nerespectării prevederilor legale în domeniul securității și sănătății în muncă.

Codul Muncii (Legea nr. 53/2003):

Art. 257. Regulamentul intern se întocmește de către angajator, cu consultarea sindicatului sau a reprezentanților salariaților, după caz.

Art. 258. Regulamentul intern cuprinde cel puțin următoarele categorii de dispoziții:

a) reguli privind protecția, igiena și securitatea în munca în cadrul unității;

b) reguli privind respectarea principiului nediscriminării și al înlăturării oricărei forme de încălcare a demnității;

- c) drepturile și obligațiile angajatorului și al salariaților;
- d) procedura de soluționare a cererilor sau reclamațiilor individuale ale salariaților;
- e) reguli concrete privind disciplina muncii în unitate;
- f) abaterile disciplinare și sancțiunile aplicabile;
- g) reguli referitoare la procedura disciplinară;
- h) modalitățile de aplicare a altor dispoziții legale sau contractuale specifice.

Art. 259. (1) Regulamentul intern se aduce la cunostinta salariaților prin grija angajatorului și isi produce efectele fata de salariați din momentul incunostintarii acestora.

(2) Obligația de informare a salariaților cu privire la conținutul regulamentului intern trebuie îndeplinită de angajator.

(3) Modul concret de informare a fiecărui salariat cu privire la conținutul regulamentului intern se stabilește prin contractul colectiv de munca aplicabil sau, după caz, prin conținutul regulamentului intern.

(4) Regulamentul intern se afișează la sediul angajatorului.

Art. 260. Orice modificare ce intervine în conținutul regulamentului intern este supusă procedurilor de informare prevăzute la art. 259.

Art. 261. (1) Orice salariat interesat poate sesiza angajatorul cu privire la dispozițiile regulamentului intern, în măsura în care face dovada încălcării unui drept al sau.

(2) Controlul legalității dispozițiilor cuprinse în regulamentul intern este de competența instanțelor judecătorești, care pot fi sesizate în termen de 30 de zile de la data comunicării de către angajator a modului de soluționare a sesizării formulate potrivit alin. (1).

Răspunderea disciplinară

Art. 263. (1) Angajatorul dispune de prerogativa disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constata ca aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

(2) Abaterea disciplinară este o faptă în legatura cu munca și care consta într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de munca sau contractul colectiv de munca aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

H.G. nr. 1091/2006:Anexa nr. 2

Cerințe minime de securitate și sănătate pentru locurile de muncă aflate deja în folosință

1. Observație preliminară

Obligațiile menționate în prezenta anexă se aplică ori de câte ori caracteristicile locului de muncă, activitatea, împrejurările sau un risc impun acest lucru.

2. Stabilitate și rezistență

Clădirile care adăpostesc locuri de muncă trebuie să aibă o structură și o rezistență corespunzătoare naturii utilizării lor.

3. Instalații electrice

Instalațiile electrice trebuie să fie proiectate și construite astfel încât să nu prezinte pericol de incendiu sau explozie; lucrătorii trebuie să fie protejați în

mod adecvat împotriva riscului de accidentare prin atingere directă și/sau atingere indirectă.

Instalațiile electrice și dispozitivele de proiecție trebuie să corespundă tensiunii nominale, condițiilor exterioare și competenței persoanelor care au acces la părți ale instalației.

4. Căi și ieșiri de urgență

4.1. Căile și ieșirile de urgență trebuie să rămână în permanență libere și să conducă în mod cât mai direct posibil în aer liber sau în spații sigure.

4.2. În caz de pericol, trebuie să fie posibilă evacuarea rapidă și în condiții cât mai sigure a lucrătorilor de la toate posturile de lucru.

4.3. Trebuie să existe un număr corespunzător de căi de salvare și ieșiri de urgență.

4.4. Ușile de ieșire în caz de urgență trebuie să se deschidă spre exterior.

Ușile glisante sau turnante nu sunt permise în cazul în care acestea au destinația de ieșiri de urgență.

Ușile de ieșire de urgență nu trebuie să fie încuiate sau fixate astfel încât să nu poată fi deschise imediat și cu ușurință de către orice lucrător care ar avea nevoie să le utilizeze în caz de urgență.

4.5. Căile și ieșirile de urgență speciale trebuie semnalizate în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 971/2006.

Această semnalizare trebuie să fie suficient de rezistentă și să fie amplasată în locurile corespunzătoare.

4.6. Ușile de ieșire de urgență nu trebuie să fie încuiate.

Căile și ieșirile de urgență, precum și căile de circulație și ușile de acces spre acestea trebuie să fie eliberate de orice obstacole, astfel încât să poată fi utilizate în orice moment fără dificultate.

4.7. Căile și ieșirile de urgență care necesită iluminare trebuie prevăzute cu iluminat de siguranță/urgență de intensitate suficientă în cazul în care se întrerupe alimentarea cu energie electrică.

5. Detectarea și prevenirea incendiilor

5.1. În funcție de dimensiunile și destinația clădirilor, de echipamentele pe care acestea le conțin, de proprietățile fizice și chimice ale substanțelor prezente și de numărul maxim potențial de persoane prezente, locurile de muncă trebuie prevăzute cu dispozitive corespunzătoare pentru stingerea incendiilor și, dacă este necesar, cu detectoare de incendii și sisteme de alarmă.

5.2. Dispozitivele neautomatizate de stingere a incendiilor trebuie să fie ușor accesibile și ușor de manevrat.

Acestea trebuie să fie semnalizate în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 971/2006.

Aceste semnalizări trebuie să fie suficient de rezistente și amplasate în locuri corespunzătoare.

6. Ventilația locurilor de muncă în spații închise

Trebuie luate măsuri pentru a asigura suficient aer proaspăt la locurile de muncă în spații închise, avându-se în vedere metodele de lucru utilizate și cerințele fizice impuse lucrătorilor.

În cazul utilizării unui sistem de ventilare forțată, acesta trebuie să fie menținut în stare de funcționare.

Orice avarie trebuie semnalizată de un sistem de control, dacă acest lucru este necesar pentru sănătatea lucrătorilor.

7. Temperatura în încăperi

7.1. În timpul programului de lucru, temperatura din încăperile ce conțin posturi de lucru trebuie să fie adecvată organismului uman, ținându-se seama de metodele de lucru utilizate și de cerințele fizice impuse lucrătorilor.

7.2. Temperatura în camerele de odihnă, încăperile pentru personalul de serviciu permanent, în încăperile sanitare, în cantine și în încăperile pentru acordarea primului ajutor trebuie să corespundă destinației specifice a acestor încăperi.

8. Iluminatul natural și artificial

8.1. În măsura în care este posibil, locurile de muncă trebuie să aibă iluminat natural suficient și să fie prevăzut un iluminat artificial adecvat pentru sănătatea și securitatea lucrătorilor.

8.2. Locurile de muncă în care lucrătorii sunt în mod deosebit expuși riscurilor în caz de defecțiune la iluminatul artificial trebuie să fie prevăzute cu iluminat de siguranță/urgență de intensitate suficientă.

9. Uși și porți

9.1. Ușile transparente trebuie să fie marcate corespunzător, la înălțimea vederii.

9.2. Ușile și porțile batante trebuie să fie transparente sau să aibă un panou transparent.

10. Zone periculoase

Dacă locurile de muncă includ zone periculoase în care, dată fiind natura activității, există riscul căderii lucrătorului sau a unor obiecte, aceste zone trebuie să fie prevăzute, în măsura în care este posibil, cu dispozitive care să evite pătrunderea lucrătorilor neautorizați în aceste zone.

Trebuie luate măsuri corespunzătoare pentru a proteja lucrătorii care sunt autorizați să pătrundă în zonele periculoase.

Zonele periculoase trebuie marcate clar.

11. Încăperi și zone pentru odihnă

11.1. Dacă securitatea sau sănătatea lucrătorilor, în special datorită tipului activității sau prezenței unui număr mai mare de angajați decât cel prevăzut, impun acest lucru, lucrătorilor trebuie să li se pună la dispoziție încăperi pentru odihnă ușor accesibile sau zone pentru odihnă corespunzătoare.

Această prevedere nu se aplică dacă lucrătorii sunt angajați în birouri sau în încăperi de lucru similare care oferă posibilități echivalente de relaxare în timpul pauzelor.

11.2. Încăperile și zonele pentru odihnă trebuie prevăzute cu mese și scaune cu spătar.

11.3. În încăperile și zonele pentru odihnă trebuie luate măsuri corespunzătoare pentru proiecția nefumătorilor împotriva disconfortului cauzal de fumul de tutun.

12. Femei gravide și mame care alăptează

Femeile gravide și mamele care alăptează trebuie să aibă posibilitatea de a se odihni în poziție culcat în condiții corespunzătoare.

13. Instalații sanitare

13.1. Vestiare și dulapuri pentru îmbrăcăminte

13.1.1. Lucrătorilor trebuie să li se pună la dispoziție vestiare corespunzătoare dacă aceștia trebuie să poarte îmbrăcăminte de lucru specială și dacă, din motive de sănătate sau de decență, nu li se poate cere să se schimbe într-un alt spațiu.

Vestiarele trebuie să fie ușor accesibile și să aibă capacitate suficientă.

13.1.2. Vestiarele trebuie să aibă dotări care să permită fiecărui lucrător să își încuie îmbrăcăminte personală în timpul programului de lucru.

Dacă este cazul (de exemplu, existența substanțelor periculoase, umiditate, murdărie), vestiarele pentru îmbrăcămintea de lucru trebuie să fie separate de vestiarele pentru vestimentația și efectele personale.

13.1.3. Trebuie să existe vestiare separate sau o utilizare separată a vestiarelor pentru bărbați și pentru femei.

13.2. Dușuri, cabine de WC-uri și chiuvete

13.2.1. Locurile de muncă trebuie dotate astfel încât lucrătorii să aibă în apropierea lor:

- dușuri, dacă natura activității lor impune acest lucru;
- locuri speciale prevăzute cu un număr corespunzător de cabine de WC-uri și chiuvete.

13.2.2. Dușurile și chiuvetele trebuie prevăzute cu apă curentă rece (și apă caldă, dacă este necesar).

13.2.3. Trebuie prevăzute dușuri separate sau trebuie asigurată utilizarea separată a dușurilor pentru bărbați și pentru femei.

Trebuie prevăzute cabine de WC-uri separate sau trebuie asigurată utilizarea separată a cabinelor de WC-uri pentru bărbați și pentru femei.

14. Echipamente de prim ajutor

Locurile de muncă trebuie dotate cu echipamente de prim ajutor.

Echipamentele trebuie să fie marcate corespunzător și să fie ușor accesibile.

15. Lucrători cu dizabilități

La organizarea locurilor de muncă trebuie să se țină seama de lucrătorii cu dizabilități, dacă este necesar.

Această prevedere se aplică în special în ceea ce privește ușile, căile de comunicație, scările, dușurile, chiuvetele, WC-urile și posturile de lucru utilizate sau ocupate direct de lucrătorii cu dizabilități.

16. Circulația pietonilor și vehiculelor

Locurile de muncă în spații închise sau în aer liber trebuie organizate astfel încât pietonii și vehiculele să poată circula în condiții de securitate.

17. Locuri de muncă în aer liber (dispoziții speciale)

Când lucrătorii sunt angajați la posturi de lucru în aer liber, astfel de posturi de lucru trebuie să fie amenajate pe cât posibil astfel încât aceștia:

- a) să fie protejați împotriva condițiilor meteorologice nefavorabile și, dacă este necesar, împotriva căderii obiectelor;
- b) să nu fie expuși unui nivel de zgomot dăunător, nici unor influențe exterioare vătămătoare, cum ar fi gaze, vapori sau praf;
- c) să își poată părăsi posturile de lucru rapid în eventualitatea unui pericol sau să poată primi rapid asistență;
- d) să nu poată aluneca sau cădea.

18. Locuri de muncă în condiții de izolare (dispoziții speciale)

18.1. Angajatorul va numi prin decizie o persoană cu atribuții concrete care să supravegheze lucrătorii care lucrează în condiții de izolare.

18.2. Pentru a se putea interveni în timp util în caz de accident sau avarie la locurile de muncă în condiții de izolare, acestea vor fi dotate cu mijloace tehnice care permit legătura cu persoana care asigură supravegherea:

- a) constant automat (centrale de supraveghere, dispozitive de alarmare prin unde radio);
- b) periodic automat (radio-telefon, telefon);
- c) periodic prin intermediul unei persoane (apeluri telefonice, radio-telefon, cameră de luat vederi și monitor).

19. Principii ergonomice

19.1. Dimensionarea locului de muncă se realizează în funcție de particularitățile anatomice, fiziologice, psihologice ale organismului uman,

precum și de dimensiunile și caracteristicile echipamentului de muncă, ale mobilierului de lucru, de mișcările și deplasările lucrătorului în timpul activității, de distanțele de securitate, de dispozitivele ajutoare pentru manipularea maselor, ca și de necesitatea asigurării confortului psihofizic.

19.2. Eliminarea pozițiilor forțate, nenaturale, ale corpului lucrătorului și asigurarea posibilităților de modificare a poziției în timpul lucrului se realizează prin amenajarea locului de muncă, prin optimizarea fluxului tehnologic și prin utilizarea echipamentelor de muncă care respectă prevederile reglementărilor în vigoare.

19.3. Locurile de muncă la care se lucrează în poziție așezat se dotează cu scaune concepute corespunzător caracteristicilor antropometrice și funcționale ale organismului uman, precum și activității care se desfășoară, corelându-se înălțimea scaunului cu cea a planului de lucru.

19.4. La locurile de muncă unde se lucrează în poziție ortostatică trebuie asigurate, de regulă, mijloace pentru așezarea lucrătorului cel puțin pentru perioade scurte de timp (de exemplu, scaune, bănci).

19.5. Echipamentele de muncă, mesele și bancurile de lucru trebuie să asigure spațiu suficient pentru sprijinirea comodă și stabilă a membrilor inferioare în timpul activității, cu posibilitatea mișcării acestora.

19.6. Înălțimea planului de lucru pentru poziția așezat sau ortostatică se stabilește în funcție de distanța optimă de vedere, de precizia lucrării, de caracteristicile antropometrice ale lucrătorului și de mărimea efortului membrilor superioare.

19.7. Pentru evitarea mișcărilor de răsucire și aplecare ale corpului, precum și a mișcărilor foarte ample ale brațelor, trebuie luate măsuri de organizare corespunzătoare a fluxului tehnologic, de manipulare corectă a

materiilor prime și a produselor la echipamentele de muncă la care lucrătorul intervine direct.

H.G. nr.1048/2006:Anexa 3

LISTA

orientativă și neexhaustivă a activităților și sectoarelor de activitate care pot necesita utilizarea de echipament individual de protecție

1. Protecția capului (protecția craniului)

Căști de protecție:

- lucrări de construcții, în special activitate pe, sub sau în apropierea schelelor și locurilor de muncă la înălțime, la operații de montare și demontare a cofrajelor, de asamblare și instalare, activitate desfășurată pe schele și de demolări;

- lucrări în șanțuri;

- terasamente și lucrări în piatră;

- lucrări în cariere, excavări la suprafață, halde;

- lucrări în vecinătatea dispozitivelor de ridicare, macaralelor și a transportoarelor;

- lucrări la instalații de concasare fină;

- lucrări la silozuri, buncăre și conducte;

2. Protecția picioarelor

Încălțăminte de securitate cu talpă antiperforație:

- lucrări de construcții, civile și rutiere;

- lucrări pe schele;

- lucrări de demolare;

- lucrări de construcții în beton și plăci prefabricate, care presupun montarea și demontarea cofrajelor;

- lucrări pe șantiere și în spații de depozitare;

- lucrări pe acoperișuri.

- lucrări cu furnale, instalații de concasare fină, oțelării, laminoare, ateliere metalurgice, forjare, matrițare la cald, presări la cald și trefilare;

- lucrări în cariere și în exploatare de suprafață și halde;

Încălțăminte de securitate cu toc sau talpă ortopedică și inserție antiperforație:

- lucrări pe acoperișuri.

3. Protecția ochilor sau a feței

Ochelari de protecție, viziere și ecrane faciale:

- lucrări de sudură, polizare și debitare;

- lucrări de găurire.

4. Protecția respiratorie

Semimăști/Aparate de protecție respiratorie:

- vopsirea prin pulverizare fără ventilație corespunzătoare;

5. Protecția auzului

Antifoane:

- lucrări în locuri cu zgomot peste limita admisă;

la prese de metale;

- lucrări cu dispozitive pneumatice;

- lucrări ale personalului de la sol în aeroporturi;

- lucrări de treierat;

- lucrări în industria lemnului și textilă.

6. Protecția corpului, brațelor și mâinilor

Îmbrăcăminte de protecție:

- lucrări cu acizi și soluții caustice, dezinfectanți și substanțe de curățare corozive;

Îmbrăcăminte de protecție greu inflamabilă:

- lucrări de sudură în spații înguste.

Șorțuri din piele:

- lucrări de sudură;

Mănuși:

- lucrări de sudură;

- manipularea de obiecte cu muchii ascuțite, dar nu la utilizarea mașinilor care prezintă riscul ca mănușa să fie prinsă;

7. Îmbrăcăminte de protecție împotriva intemperiilor:

- lucrări în aer liber pe ploaie și vreme rece.

8. Îmbrăcăminte reflectorizantă:

- lucrări în locuri în care lucrătorii trebuie să poată fi observați la timp.

9. Centuri de securitate:

- lucrări pe schele;

- asamblarea de piese prefabricate;

- lucrări pe stâlpi.

H.G. nr. 971/2006: Anexa nr. 1

CERINȚE MINIME GENERALE

**privind semnalizarea de securitate și/sau de sănătate la locul de
muncă**

1. Observații preliminare

1.1. În cazul în care este necesară semnalizarea de securitate și/sau de

sănătate, în conformitate cu obligațiile generale prevăzute la art. 6 din hotărâre, aceasta trebuie să fie în conformitate cu cerințele specifice prevăzute în anexele nr. 2-9 la hotărâre.

1.2. Prezenta anexă introduce cerințe specifice privind semnalizările de securitate și/sau de sănătate, descrie diferitele utilizări și stabilește regulile generale privind interșanjabilitatea și complementaritatea acestora.

1.3. Semnalizările de securitate și/sau de sănătate trebuie să fie utilizate numai pentru a transmite mesajul sau informațiile prevăzute în prezenta hotărâre.

2. Modalități de semnalizare

2.1. Semnalizare permanentă

2.1.1. Semnalizarea referitoare la o interdicție, un avertisment sau o obligație, precum și semnalizarea privind localizarea și identificarea mijloacelor de salvare ori prim ajutor trebuie să se realizeze prin utilizarea panourilor permanente. Trebuie să se folosească panouri și/sau o culoare de securitate pentru semnalizarea permanentă destinată localizării și identificării materialelor și echipamentelor de prevenire și stingere a incendiilor.

2.1.2. Semnalizarea de pe recipiente și de pe conducte trebuie să se facă conform prevederilor anexei nr. 3.

2.1.3. Locurile în care există risc de coliziune cu obstacole și de cădere a persoanelor trebuie să fie semnalizate permanent cu o culoare de securitate și/sau cu panouri.

2.1.4. Căile de circulație trebuie să fie marcate permanent cu o culoare de securitate.

2.2. Semnalizarea ocazională

2.2.1. Când împrejurările o impun, trebuie să se folosească semnale luminoase, semnale acustice și/sau comunicare verbală, ținându-se seama de interșanjabilitatea și combinațiile prevăzute la pct. 3, pentru semnalizarea pericolelor, mobilizarea persoanelor pentru o acțiune specifică, precum și pentru evacuarea de urgență a persoanelor.

2.2.2. Orientarea persoanelor care efectuează manevre ce presupun un risc sau un pericol trebuie să se realizeze, în funcție de împrejurări, printr-un gest-semnal și/sau prin comunicare verbală.

3. Interșanjabilitatea și combinarea semnalizărilor

3.1. Dacă eficiența este aceeași, se poate alege între următoarele:

a) o culoare de securitate sau un panou, pentru a marca locurile cu obstacole ori denivelări;

b) semnale luminoase, semnale acustice sau comunicare verbală;

c) gesturi-semnal sau comunicare verbală.

3.2. Pot fi utilizate împreună următoarele modalități de semnalizare:

a) semnal luminos și semnal acustic;

b) semnal luminos și comunicare verbală;

c) gest-semnal și comunicare verbală.

4. Instrucțiunile din tabelul de mai jos se aplică tuturor mijloacelor de semnalizare care conțin o culoare de securitate:

Culoare	Semnificație sau scop	Indicații și precizări
Roșu	Semnal de interdicție	Atitudini periculoase
	Pericol-alarmă	Stop, oprire, dispozitiv de oprire de urgență Evacuare

	Materiale și echipamente de prevenire și stingere a incendiilor	Identificare și localizare
Galben sau galben-oranj	Semnal de avertizare	Atenție, precauție Verificare
Albastru	Semnal de obligație	Comportament sau acțiune specifică Obligația purtării echipamentului individual de protecție
Verde	Semnal de salvare sau de prim ajutor	Uși, ieșiri, căi de acces, echipamente, posturi, încăperi
	Situație de securitate	Revenire la normal

**CONSECINȚELE POSIBILE ALE NECUNOAȘTERII ȘI
NERESPECTĂRII LEGISLAȚIEI DE SECURITATE ȘI SĂNĂTATE
ÎN MUNCĂ.**

Accidentele de muncă afectează negativ toate elementele sistemului de muncă – **executant, sarcina de muncă, mijloacele de muncă și mediul de muncă.**

Consecințe asupra executantului. În contextul procesului de muncă, omul poate fi considerat în două ipostaze: de ființă umană și de executant al unei sarcini de muncă. Fiecărui îi sunt asociate o serie de valori și

caracteristici specifice, cum ar fi: viața, sănătatea, capacitatea creativă, respectiv capacitatea de muncă, aptitudinile și cunoștințele.

Accidentele de muncă au repercusiuni asupra ambelor categorii de valori: psiho-fiziologice, economice, financiare etc.

Consecințe asupra sarcinii de muncă. Consecința directă o constituie neîndeplinirea sarcinii de muncă sau neîndeplinirea la timp.

Consecințe asupra mijloacelor de muncă . În urma accidentelor de muncă, în mod deosebit, se pot produce deteriorări sau distrugerii, atât ale mijloacelor propriu-zise de muncă, dar și ale obiectelor muncii (cazul exploziilor, incendiilor etc.).

Consecințe asupra mediului de muncă. Ambele categorii de mediu, fizic și social, pot fi afectate de producerea accidentelor de muncă. Mediul fizic prezintă repercusiuni sub forma elementelor materiale degradate, iar mediul social sub forma stressului suportat de cei aflați la locurile de muncă apropiate de cel al victimei, cu toate manifestările specifice.

Un alt criteriu de clasificare – **nivelul la care se produc** – împarte consecințele accidentelor de muncă, în:

a). consecințe la nivelul individului, respectiv:

a.1. *al victimei* – suferință fizică datorată agresiunii suportate, a incapacității temporare sau permanente de muncă, a pierderii încrederii în capacitatea de a reacționa corespunzător la sarcinile de muncă, diminuarea veniturilor etc.

a.2. *al celor apropiați victimei* – durere, suferință, stress psihic, diminuarea veniturilor familiale etc.

b). consecințe la nivelul angajatorului (microeconomic):

b.1. pierderi de producție , pierderi de capacități de producție potențiale, deteriorări și distrugeri de mijloace fixe, cheltuieli de reinvestire în forța de muncă, utilaje, deteriorarea mediului social de muncă etc.

c). consecințe la nivelul societății (macroeconomic):

c.1. cheltuieli de asigurări sociale, de asistență medicală, diminuarea potențialului creator.

MĂSURILE LA NIVELUL UNITĂȚII PRIVIND ACORDAREA PRIMULUI AJUTOR, STINGEREA INCENDIILOR ȘI EVACUAREA LUCRĂTORILOR.

Riscurile de accidentare a lucrătorilor de la acest loc de muncă pot cauza plăgi, fracturi, electrocutări sau arsuri.

PRIMUL AJUTOR

A. În caz de hemoragie (plăgi):

Hemoragie – este numită scurgerea sângelui din vasele sangvine la lezarea integrității pereților lor.

În dependență de ce vas este afectat diferențiem hemoragia: arterială, venoasă, capilară și mixtă.

În caz de hemoragie externă, sângele se revarsă în mediul extern. În caz de hemoragie internă – se revarsă în cavitățile organismului. Hemoragia arterială se caracterizează prin sânge de culoare roșu aprins, pulsativ, în ritmul bătăilor cardiace. Hemoragia venoasă – sângele are o culoare vișinie

întunecată, se prelinge lent, fără semne de stopare desinestătătoare. În caz de hemoragie dintr-o vena magistrală este posibilă pulsația în ritmul respirației. În caz de hemoragie capilară sangele se elimină egal de pe toată suprafața plăgii.

Primul ajutor în caz de hemoragie depinde de caracterul ei și constă în oprirea provizorie și transportarea sinistratului la cea mai apropiată instituție medicală. În majoritatea cazurilor hemoragia poate fi oprită prin pansament obișnuit sau compresiv. Garoul se aplică numai în caz de hemoragie arterială masivă, atunci, când prin alte metode nu este posibilă stoparea. În caz de hemoragie masivă, pentru prevenirea pierderii mari de sânge, până la aplicarea garoului sau pansamentului este necesar de fixat artera la locurile prestabilite ale scheletului osos, acolo unde se palpează bine pulsul.

B. În fracturi:

Transportarea pacienților nu se face până nu s-a acordat ajutorul minimal necesar: efectuarea reanimării cardio-respiratorii, oprirea hemoragiei, imobilizarea de transport, bandajarea ranilor și a arsurilor, administrarea preparatelor analgetice.

Transportarea pacienților nu se face până nu s-a făcut triajul (clasificarea) sinistratilor, pentru a stabili ordinea – cine și când, cu ce transport va fi evacuat.

Dacă la transportarea pacienților va avea loc un haos, cineva ar putea câștiga puțin, iar majoritatea sinistratilor ar putea să-și piardă viața, neajungând până la spital !

Ceea ce se pare a fi un lucru simplu și de o importanță mică – are din contra importanță destul de mare.

In folosul pacientului este ca acordarea ajutorului, cit si transportarea, sau imbarcarea in transport sa fie facuta de catre 3-4 sau mai multi salvatori; in timp ce triajul trebuie sa fie facut de cit mai putine persoane – 1-2 specialisti bine pregatiti in acest domeniu. De aceasta depinde mult viata si soarta sinistratilor.

Pentru transportare trebuie folosite brancarde si scuturi (scinduri lungi) standard, iar in caz de lipsa sau insuficienta a lor – pe brancarde improvizate. Sinistratii cei mai gravi se vor transporta pe brancardele (scuturile) standard, iar cei mai usori – pe cele improvizate! Targile improvizate pot fi facute din diferite mijloace: bete, scinduri, haine de iarna sau de vara, schiuri si betele de la ele, cearsafuri mari sau alte bucati de panza, plapume, etc.

In unele cazuri, la distante scurte, la extragerea din masinile accidentate, din gropi, sinistratii pot fi transportati si pe mini de 1 sau 2 salvatori.

Schimbarea sinistratului de pe pamint pe o targa sau scut, mai ales atunci cind se presupun (sau la sigur sunt prezente) fracturi ale coloanei vertebrale, oaselor bazinului si a oaselor mari, se va face obligator de 4-5 salvatori (4 din ei vor schimba pacientul iar unul va manipula cu targa sau scutul sau va coordona miscarile concomitente ale celor 4 colegi).

Este deosebit de important de a limita sau evita deplin miscarile in locul fracturii !

Pozitia sinistratului pe targa trebuie sa fie crutatoare, sa previna aparitia complicatiilor posibile, asfixia cu mase vomitive sau sufocarea. In unele cazuri ii vom permite sinistratului sa ocupe singur pozitia confortabila pentru el.

Pacientii cu traume cerebrale se vor transporta cu capul (sau si tot corpul) pe o parte pentru a evita asfixia cu mase vomitive.

Pacientii cu traume abdominale se transporta cu fata in sus si picioarele indoite in genunchi.

Pacientii cu traume ale spatelui se transporta culcati pe o parte sau cu fata in jos – cum le este mai usor sa se afle.

Pacientii cu traume ale cutiei toracice, cu pneumotorax, emfizem, rupturi de coaste, se vor transporta in pozitie semisezinda, la spate li se pune un val mare din haine sau alte obiecte.

Pacientii cu fracturi ale coloanei vertebrale sau o oaselor bazinului se transporta pe scut (scandura), brancarda fiind folosita doar in cazurile cind real nu poate fi gasit nici un scut.

C. În electrocutări.

1. De intrerupt imediat accesul curentului electric catre victima !
2. Daca este posibil - de folosit in acest scop intreruptoarele respective. Daca nu sunt intreruptoare in apropiere – sarma de curent electric trebuie indepartata de la victima cu orice obiect uscat nemetalic (lemn, plastic, cauciuc) sau cu orice obiect metalic, dar folosind manusi de cauciuc pentru auto-protejare.
3. Daca suprafata electrica de contact nu este o sarma – incercati sa departati victima de la sursa de curent – tragand de haina uscata sau folosind aceleasi obiecte nemetalice.
4. Nu se permite atingerea de victima sau de sursa de curent cu minile goale
5. Nu se permite apropierea de victima, fara de mijloacele necesare de auto-protectie, in caz de ploaie, glod, zapada !
6. Daca victima este expusa unui curent electric de inalta tensiune – apropierea de ea se face cu pasi cit mai mici, tarand picioarele de pamint (este posibila electrocutarea salvatorului prin formarea unui arc electric).

7. Daca victima se afla la inaltime – se vor lua masurile necesare de a evita traumatismul in caz de cadere.

Dupa eliberarea victimei de sub curentul electric:

1. Se verifica imediat prezenta respiratiei si a batailor inimii. In caz de necesitate se incepe imediat reanimarea. Tipic pentru reanimarea pacientilor cu electrotraume este faptul, ca ei au mai multe sanse de supravietuire, deoarece organismul este practic sanatos, neafectat de boli acute. In aceste cazuri se permite prelungirea duratei de reanimare pina la 45 minute – 1 ora.

2. Daca respiratia si pulsul sunt prezente – se examineaza locurile de intrare si de iesire a curentului electric (minile, picioarele, corpul) – acolo pot fi prezente arsuri de diferita adancime si suprafata. In caz de depistare a arsurilor – tactica este aceeaasi ca la arsurile termice cu flacara, se aplica pansamente sterile.

3. In caz de necesitate se dau medicamente analgetice, calmante (valeriana) si cardiace (validol).

4. Acordarea ajutorului in caz de traumare prin fulger este aceeaasi ca la electrocutare. Starea generala a victimei este mai grava, mai des are poc oprirea respiratiei si inimii.

Orice persoana care a suferit in urma electrotraumei, necesita internare la spital pentru observare, indiferent de starea victimei, acceptarea sau refuzul internarii – exista riscul de oprire brusca a inimii si respiratiei peste un anumit timp dupa electrotrauma !!!

D. În arsuri.

a) În arsura cu flacăra:

1. De stins urgent flacara cu apa, zapada, sau prin acoperirea cu o plapuma sau haina, fara invelirea capului, pentru evitarea intoxicatiei cu oxid de carbon si evitarea arsurilor cailor respiratorii.

2. Dupa posibilitate, de scos hainele arzinde sau de taiat. O metoda de a stinge hainele arzinde este culcarea victimei pe pamint. Nu se permite stingerea flacarilor cu minile goale, cu palmele sau alergand.

Suprafata arsa poate fi stropita timp de 15-20 minute cu apa curata, rece sau acoperirea cu zapada, pentru micșorarea durerii si prevenirea edemelor.

3. Pe suprafetele mari de arsura se aplica o fasa sterila si urgent se interneaza.

4. Victimei i se administreaza preparate analgetice si sedative (valeriana).

5. In nici un caz nu se vor sparge bulele formate. Pe suprafetele arse nu se aplica unguente, grasimi, uleiuri, lactate sau alte lichide, nu se presara cu soda de bucatarie sau amidon. Toate aceste substante pot serios dauna pacientului, infecteaza rana, formeaza o pelicula densa, ce duce la supraincalzirea locului dat si la agravarea arsurii si urmarilor ei. Nu se permite prelucrarea arsurii cu iod, cu verde de brilliant, cu permanganat de kaliu sau alte medicamente cu coloranti. Se permite numai udarea cu apa curata si rece si aplicarea medicamentelor destinate special pentru arsuri (de regula - aerosol). In cazuri aparte se permite aplicarea unor servetele sterile, udate cu solutie slaba de alcool (pina la 30°), care are efect analgezic si dezinfectant.

b) În arsura cu lichide fierbinți:

1. Se stropeste cu apa rece locul arsurii sau se scufunda in apa rece.

2. Haina nu se scoate in mod obisnuit. Este preferabila taierea ei. Suprafata arsurii este foarte sensibila si usor poate fi distrusa pielea sau bulele formate.
3. Nu se aplica pe arsuri nici o substanta la intamplare, deoarece prin pielea traumatata de arsura absorbtia oricaror substante are loc cu o viteza de multe ori mai mare decit prin pielea sanatoasa. In acest caz pot aparea alergii, intoxicatii sau alte efecte nedorite.

c) În arsura cu substanțe chimice:

1. Se scoate sau se taie hainele imbibate cu aceasta substanta chimica.
2. Suprafata afectata se spala bine 15-20 minute sub apa curgatoare, pina la disparitia mirosului specific al chimicului. Suvoiul de apa trebuie indreptat perpendicular suprafetei arse si nu de-a lungul ei, in asa mod ca suprafata de prelingere a apei sa fie cit mai mica posibil, pentru a evita raspandirea arsurii.
3. In caz de arsura cu acid sulfuric – suprafata nu se spala cu apa curata, deoarece usor duce la largirea suprafetei arse. Spalarea se face cu solutie de sapun, cu solutie de soda de mancare (1 lingurita la 1 pahar de apa).
4. In caz de arsura cu acizi - dupa efectuarea spalaturii, pe suprafata arsurii se pot aplica servetele udate cu solutii bazice – de soda de mancare.
5. In caz de arsuri cu baze – dupa spalare se aplica servetele udate cu solutii acide – otet de masa (1 la 1 cu apa), sare de lamaie sau suc natural de lamaie.
6. Solutiile neutralizante nu se aplica inainte de a face spalatura cu apa, deoarece poate avea loc o reactie chimica puternica, ce poate duce la agravarea arsurii.
7. In caz de arsura cu var nestins, suprafata se absoarbe cu tifon uscat si nu se spala cu apa, deoarece la contactarea apei cu varul nestins are loc o reactie chimica cu eliminarea unei cantitati mari de energie termica, ceea ce poate

duce la agravarea arsurii. Spalarea se va face dupa eliminarea resturilor de var de pe piele. Dupa spalare – se permite aplicarea unui strat subtire de ulei vegetal.

8. La nimerirea pe piele a amestecurilor de smoala – ele se curata cu un tampon imbibat cu gaz, petrol sau benzina. In acest caz trebuie de respectat tehnica securitatii antiincendiare.

Dupa orice arsura, indiferent de adancimea si suprafata lor, sau starea pacientului, pacientul trebuie examinat de un medic si de urmat toate prescriptiile primite !

Pentru acordarea primului ajutor se recomanda pregătirea unor lucrători din cadrul societății, care sa fie prezenți aproape în permanență la locul de muncă.

STINGEREA INCENDIILOR ȘI EVACUAREA PERSONALULUI

Stingerea incendiilor se va face conform Planului de acțiune în situații de urgență, iar **evacuarea** personalului în cazuri de forță majoră (incendii, inundații, cutremure, etc.) se va face pe la ieșirea spre strada Constructorilor, față de care se situează mai aproape. Pentru a evita busculadele, căile de acces spre ușile de ieșire vor fi în permanență libere și curate, iar poarta se va verifica periodic privind modul de deschidere manuală atunci când se întrerupe curentul electric.